

150^è Aniversari del naixement d'Edvard Munch

Aquest any se celebren els 150 anys del naixement de Edvard Munch. Aquest pintor, precursor de l'expressionisme, era un home alt, ben plantat però un tant psicòtic, s'imaginava moltes coses i tenia moltes manies persecutòries. També era alcohòlic i molt dependent tant de l'alcohol com dels estimulants.

Va ser un viatger infatigable que va recórrer Europa de ciutat en ciutat sense hostatjar-se enlloc, fugint de si mateix. Tanmateix Munch va ser un pintor molt treballador que va realitzar innumbrables versions de les seves obres, dibuixant, gravant, estampats i pintant diferents obsessions seves fins a fer-les arribar a la categoria d'arquetips.

A Oslo, han celebrat aquest aniversari amb dues exposicions una al Museu Nacional d'Art de Noruega i l'altra al Museu Edvard Munch d'Oslo, Aquesta mostra sobre el pintor abasta un període de 60 anys, els mateixos que va dedicar a la pintura aquest geni.

L'exposició ens mostra la difícil infantesa: quan la seva mare i germana van morir de tuberculosi i ell era petit i el seu pare era un religiós obsedit que va marcar la seva personalitat i el seu estil artístic. Hi trobem sobretot els temes més freqüents de la seva obra que sempre van estar relacionats amb els sentiments i les tragèdies humanes, com l'angoixa tema present en *El crit*, o la soledat, la mort i l'erotisme.

Les obres de Munch han estat dividides en dues parts. La primera abarca des de l'època d'aprenentatge, iniciada al 1882, fins a l'època adulta el 1903 i la segona des d'aquesta data fins la seva mort.

El crit, és una obra pintada l'any 1893, enguany també es commemora el 120^è aniversari de la seva creació, és el quadre més famós d'Edvard Munch de tota la seva galeria. Se n'han fet diverses interpretacions però totes les versions del quadre mostren una figura andrògina en primer pla, que simbolitza un home modern en un moment de profunda angoixa i desesperació existencial. El paisatge del fons és la ciutat d'Oslo vista des del turó de Ekeberg.

El crit està considerada com una de les obres més importants de l'artista i del moviment expressionista, constituint una imatge d'icona cultural. Hi destaca el colorisme càlid en el fons, la llum semi-fosca i la figura principal que, com hem dit abans es tracta d'una persona en un camí amb una tanca que es perd de vista fora de l'escena. Aquesta figura està cridant, amb una expressió de desesperació. En el fons, gairebé fora d'escena, s'aprecien dues figures més amb barret que no es poden distingir amb claredat. El cel sembla fluid i arremolinat, igual que la resta del fons.

